

קרח ומובילים לדמשק הבירה מזה ולצפת בירת הגליל מזה. באותו ימים היה זה בודאי המקור העיקרי ואולי הבלעדי לאספקת קרח.

ניצלנו את הזדמנות ליהנות משלג החרמון וראשית חכמה בישלנו תה כלו על טהרת השלג; ולא עוד אלא שהצלחנו גם להביא גוש קרח הביתה למיטהה. משנתפזרו ערפילי הבוקר, פנינו להזין עינינו במראות שני עברי ההר.

מצידו האחד השתרעה לה רبوת שלות הבוקר, דמשק העיר. ומעבר מזה — כל הארץ לפנינו בעל כף היד. הכנרת כל-כך קרובה והיישובים — קטנים ודלילים אמם — אבל כולם שלנו, כולם מוכרים וידועים לנו. וטוב ומרגשת היה לעמוד על ראש החרמון ולהציבו שם על נקודה זו או אחרת בארץ.

אחרי שעשינו כמה שעות טובות ויפות על החרמון, התחלנו גולשים ויורדים במורד ההר בדרכנו הביתה, אבל לא בטרם השארנו עקבות הביקור.

אי מאין צץ דגל והונף בראש גל אבניים גבוה. המורה זוטא, איש ירושלים, נטל פיסת ניר, רשם הצהרה ובה כתוב לאמור: "זכינו לעלות אל ראש החרמון ולהניף בו את דגנו". על הצהרה זו חתמנו כולם. הפטק הוכנס לתוך בקבוק והוטמן בגל האבניים.

"כבשנו" את החרמון !

אך בכך לא תמה הפרשה. הפטק הגיע אייכשו אל שלטנות דמשק ואלה מיהרו להריץ שאילתא אל השלטון המנדטורי בירושלים, ולבקש הסבר על בולמוס ההתפשטות של היהודים.